

Borrarvisa från Riksgränsbanan. ✕

Melodi nr 17.

En kall och dys-ter kväll un - der Nor - dens himmel

hö - ga. När kin - den fru - - sen är, det skym - mer för mitt

ö - ga. Och stormen dra - ger fram i su - san - de ga -

lopp. Och mol - nen sän - ker sig på fjäl - lets högs - ta topp. L

En rallare jag är allt uppå Ofofbanan,
som lyran stämma vill, fastän det är mot vanan.
Min sång den enkel är, ty jag är ej poet.
Jag sjunger likaväl det lilla, som jag vet.

Vi bor uti barack, som fogad är av plåtar.
Och Ni kan tro, att vi med möbler icke ståtar.
För källare och kök, garderob och skafferi,
det får vi rallare här uppe låta bli.

Vi bor uti barack, och upp mot fjället blicka.
Jag slutat har en vals med Bomans vackra flicka.
Ja, tröttnat har jag gjort, jag sjunga vill en sång.
Då flyger tiden fort, och dagen blir ej lång.

Bild 26. "Stor-Kalle".

Och jag blott sjunga vill om glada rallarlivet,
och att jag prisar det, det är väl också givet.
Ty glatt humör det finns hos varje rallarman.
Och det behöves nog här upp i nordens land.

I tunneln dånar vilt de många, skarpa skotten
från Gällivaras höjd allt ned till Rombaksbotten.
Här knogas dag och natt allt under skämt och glam,
och sång man hör därvid, vid släggans rena klang.

Jag också sjunga vill om glada rallarflamman
och att det kärran är, det vet ni allesamman.
Hon trogen är och kär, hon sviker ej sin vän,
i morgon går jag glad uti hennes famn igen.

Från Kaisaniemi fram vi komma snart med rällen.
Vi hörer hammarns slag, men mera höres skrällen,
när skenan lägges av från skuldran stark och bred.
Det dånar vitt och brett utöver frusen hed.

Och mången tror helt visst, att här förtjänas pengar,
ty bönder mister nog snart alla sina drängar.
För alla vill dom hit och tjäna sig en slant.
Och mången gör det nog, det är ju visst och sant.

Men vi, som är utav den gamla rallarstammen,
vi super, spelar kort allt under silverklangen.
Ibland så ha vi mynt, ibland så är vi black.
Men får vi oss en sup, vi säger mången tack.

Ja kallt det är ock här, uti oktobervinden,
fast skjortan svettig är, och kylan bränner kinden.
Men undan må det gå, för kampen av vårt bröd
vi få ej därutav det minsta överflöd.

Och banan bygges fort, av friska rallararmen,
som styrkan haver fått och viljan uti barmen.
Att öka svenska statens långa järnvägsnät,
utöver berg och dal, ja även skog så tät.

När vintern kommen är, och vi får lov att stanna
med tåg och slips och räll, men det gör nog detsamma.
Ty nog vi hinna fram till nittonhundra, tre,
då banan färdig är, det skall ni nog få se.

Vårt nöje här i nord, det är så rysligt ringa.
Det är att spela kort, ty flickor finns här inga,
som liva upp mitt sinn, gör hjärtat ljuvt och glatt.
Nej, tanken för mig bort, till södern till min skatt.

Där bor min hulda vän, kring alar, björk och lindar,
som smeker hennes kind av söderns varma vindar.
Hon väntar mig av hjärtat fullt med tro och hopp.
Och se, jag kommer snart, när vintern slutat opp.

Min sång jag skrivit har, vid polarstjärnans strålar.
När luften den är klar, och norrsken kinden målar.
Där tusen stjärnor blänkt på himlavalvet då,
avspeglande sin bild i träskets bölja blå.

Min sång jag slutat nu och vänligt Eder beder,
att Ni vill sjunga den och därmed gör mig heder.
Jag är ju blott en rallare så glad till liv och själ,
men passar ej till skald, ja det förstår Ni väl.

Ja, nu så tror jag visst, jag sista versen sjunger.
Jag presenterar mig, mitt namn är Edvard Unger.
Till Gällivara far jag och tager mig ett rus,
och dricker öl och vin i överfyllda krus.

"MED SLÄGGA, BORR OCH SPETT"

RALLAREHISTORIER OCH RALLAREVISOR

UPPTECKNADE OCH SAMLADE

AV

Baningeniör M. BRIANDT

Med 48 bilder och 59 melodier

STOCKHOLM 1940

BJÖRCK & BÖRJESSONS BOKFÖRLAG